

DỊCH MỘT BÀI THƠ HAY

Có bài thơ tình yêu rất nổi tiếng, tương truyền là của nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại nhất nước Anh, đó là William Shakespeare. Một số nguồn khác lại nói bài thơ này của Bob Marley, thông tin khác thì nói rằng đó là của một nhà thơ người Thổ Nhĩ Kỳ tên là **Qyazzirah Syekh Ariffin**. Bài thơ như sau:

*You say that you love rain,
But you open your umbrella when it rains.
You say that you love the sun,
But you find a shadow spot when the sun shines.
You say that you love the wind,
But you close your windows when wind blows.
This is why I am afraid,
You say that you love me too.*

DỊCH THƠ:

*Em nói em yêu mưa,
Nhưng em lại mở ô khi trời mưa.
Em nói em yêu mặt trời,
Nhưng em lại đi tìm bóng râm khi mặt trời tỏa nắng.
Em nói em yêu gió,*

*Nhưng em lại đóng cửa sổ khi gió lùa.
Đó là lý do tôi sợ,
Em nói em cũng yêu tôi.*

Trên group facebook Đại Việt cổ phong, tác giả Lê Tiên Long dịch theo phong cách thơ của những tác giả nổi tiếng như sau:

1. Dịch theo phong cách Hồ Xuân Hương

*Chém cha mấy đứa thích trời mưa
Mưa xuống che ô, chẳng chịu vừa
Năm lần bảy lượt mê trời nắng
Lại núp bóng vườn lúc giữa trưa*

*Thích có gió lên, hiu hiu thổi
Nhưng rồi khép cửa, chẳng khe thưa
Thân này ai nói yêu thương nhớ
Chẳng biết thật không, khéo lại lừa!*

(Dịch theo phong cách của bài thơ “Lấy Chồng Chung” của nữ sĩ Hồ Xuân Hương)

*

2. Dịch theo phong cách Bà Huyện Thanh Quan:

*Ai ước trời mưa hắt bóng tà
Mưa về xuống chợ, mở ô ra
Bâng khuâng khách trú, mong trời nắng
Nắng sáng trời trong, núp bóng nhà*

*Nhớ gió chưa về đưa chút chút
Then cài bỏ mặc gió xa xa
Dừng thơ ngẫm lại lời non nước
Biết có thật không, người với ta?*

(Dịch theo phong cách của bài thơ “Qua Đèo Ngang” của Bà Huyện Thanh Quan)

*

3. Dịch theo phong cách Truyện Kiều của đại thi hào Nguyễn Du

*Trăm năm trong cõi người ta
Yêu mưa yêu nắng khéo là dễ quên
Núp tán dâu lúc nắng lên
Che ô mưa xuống mà thê thảm lòng*

*Lạ gì kẻ thích gió đông
Những là quen thói gió lồng cài then
Thơ tình lần giở trước đèn
Liệu chàng còn nhớ thề nguyện ngày xưa?*

(Dịch theo phong cách của Truyện Kiều)

*

4. Dịch theo phong cách của nhà thơ Xuân Diệu:

*Có một dạo, em thèm cơn mưa quá,
Hạt rơi là, em vội lấy ô sang
“Em những mong, có một chút nắng vàng!”
Vàng dương lên, em dịu dàng nấp bóng*

*Em thủ thỉ: “Ước gì... con gió lộng...”
Con mùa về, bên cửa đóng, xoa tay
Anh mỉm cười, nhưng bỗng thấy lo ngay
Vì anh sợ, lời yêu em cũng thế...*

(Dịch theo phong cách của bài thơ “Xa Cách” – Xuân Diệu)

*

5. Dịch theo phong cách của nhà thơ Hàn Mặc Tử (bản dịch của Nguyễn Văn Thục) :

*Sao em không còn yêu mưa nữa?
Mà vội xoè ô đợi nắng lên?
Nắng lên gắt quá, em không chịu
Núp bóng râm che, mặt chữ điền*

*Em thích những ngày mây gió lên
Sao đóng cửa rồi then cài then?
Lời ai ong bướm sao ngon ngọt
Yêu mến thật lòng được mấy phen?*

(Dịch theo phong cách của bài thơ “Đây Thôn Vỹ Dạ” – Hàn Mặc Tử)

*

6. Dịch theo phong cách của nhà thơ Nguyễn Bính:

Nắng mưa là chuyện của trời,
Thế mà nàng cứ hết lời yêu thương.
Thôn Đoài mượn chút mưa vương,
Thôn Đông đội nón trên đường che vai.

Hàng cau gọi chút nắng mai,
Giàn giàu tay núa tay cài nấc thang.
Dẫu rằng cách trở đò giang,
Gió lên bến đợi, đò càng phụ ai.

Thôn Đông nói nhớ thôn Đoài,
Tương tư này lại thức hoài bao đêm.

(Theo phong cách của bài thơ “Tương Tư” – Nguyễn Bính)

*

7. Dịch theo phong cách của nhà thơ Trương Hán Siêu:

Khách thường nói:
Mưa rơi là hạt ngọc trời,
Nắng thoi soi tỏ lòng người yêu đương...
Gió kia dịu mát càng thương,
Mang theo mùi cỏ ngát hương khắp trời.

Khách đi:

*Che hạt ngọc trời, che nghiêng bóng mát, trốn ngày nắng to.
Thường khi đóng cửa tránh cho,
Ngày gió thổi đến, ngày lo gió nhiều.*

Khách về:

*Đừng nói thương yêu,
Khuê phòng dù lạnh lòng không muốn chào.*

(Dịch theo phong cách của bài thơ “Bạch Đằng Giang Phú” – Trương Hán Siêu)

*

8. Dịch theo phong cách của nhà thơ Nguyễn Trãi:

*Rồi hóng mưa thuở ngày trường,
Lọng tía đùn đùn tán rợp trương.
Vọng nhật lâu còn tràn thức đỏ,*

*Hoàng đàn hiên đã tịn ánh dương.
Lao xao gió hát thương trong dạ*

*Vội vã rèm buồng tránh tà phong.
Lẽ có ái nường cầu một tiếng,
Thê thiếp đủ khắp đòi phương.*

(Dịch theo phong cách của “Bảo kính cảnh giới bài 43” – Nguyễn Trãi)

*

Với người đang biên tập lại những câu viết này, cũng xin nhại lại bài thơ nổi tiếng của thi sĩ Hồ Dzếnh, theo phong cách của 6 câu đầu trong bài thơ Ngập Ngừng:

*Em tâm sự: yêu mưa và nắng, gió
Nhưng khi mưa lại lủi vội vào hiên
Nắng kia lên, em té chạy vào nhà
Khi có gió, đóng liền khung cửa nhỏ*

*Tôi cứ sợ, khi nghe lời em tỏ
“Em yêu anh”, là có phải thật không?*